

[Iver Poulsen.]

pleje. Det tror jeg i hvert fald ville betyde mere, end at man forlænger hundens lænke med 2 m, fra 3 til 5 m.

Endelig vil jeg gerne sige, at der fra den nugældende lov er taget et højst uheldigt udtryk med over i lovforslaget. Der står, at en hunds størrelse skal måles „fra fodsålerens plan til skulderbladets overside“. Med lidt god vilje kan man selvfølgelig nok finde mening i dette, men alligevel er udtrykket meget uheldigt, fordi skulderbladet ikke har nogen overside. Skulderbladet har en udvendig og en indvendig side, en lateral og en medial, og det har en øverste kant.

Jeg synes jo, man kan tilgive lovgivere en hel del, men i hvert fald vil jeg gerne som en smule sagkyndig, hvad angår hundens anatomi, påtale dette udtryk. Det ser ikke godt ud, og derfor bør det naturligvis fjernes — hvis man overhovedet vil bibeholde den nu anvendte fremgangsmåde ved måling af hundes størrelse. Jeg vil foreslå, at man går over til en meget lettere, mere praktisk og mere nøjagtig måde, når man skal måle en hunds størrelse, end den anviste „fra fodsålerens plan til skulderbladets øverste overside“, nemlig at måle hunden, akkurat som man måler hesten, med et stangmål. Det vil være lettere og meget mere praktisk og nøjagtigt, hvis man gør det; for vel kan man udalpere skulderbladets øverste kant — det lader sig gøre — men det kan frembyde visse vanskeligheder, fordi denne øverste kant er dækket af en del muskulatur.

Ønsker den højtærede justitsminister ikke at modtage dette forslag om en ændring i den nu anvendte fremgangsmåde ved måling af hundes størrelse, vil jeg i hvert fald meget håbe, at man i § 12 vil medtage og understrege hundeejeres forpligtelse til at sørge for, at hunde, der står bundet i kortere eller længere tid, får den nødvendige røgt og pleje. Men jeg håber selvfølgelig, at udtrykket „skulderbladets overside“ bliver ændret, for selv i lovsprog bør der vel være en kant.

Hvad i øvrigt selve lovforslaget angår, er forholdet jo det, at det i hvert fald ikke er lykkedes at nå det ene af de to mål, som den højtærede justitsminister udtrykte som lovforslagets formål, nemlig at fjerne

begrebet „lænkehund“. Dette skal ikke være nogen bebrejdelse mod den højtærede justitsminister, for det er da klart, at det er meget, meget vanskeligt — for ikke at sige komplet umuligt — at lovgive om noget, man ikke ved hvad er, noget, man ikke klart kan definere. Nu bliver det overladt til veterinærpolitiet at sørge for så godt som muligt, at hunde ikke bliver holdt bundet i for lang tid, og at de får den rigtige røgt, pleje og behandling, således som det er sket hidtil. Jeg føler mig overbevist om, at det er det længste, man kan nå.

Men fordi dette mål, som var ganske afgørende for de uafhængige, ikke er nået, fordi § 12 er så mangelfuldt affattet, som den efter vor mening er, og fordi man endelig ønsker, at hundeaftiften skal forhøjes, kan mit parti ikke støtte lovforslaget.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Jeg vil gerne indledningsvis takke det samlede udvalg for den meget interessante og dybtgående udvalgsbehandling, vi har haft; jeg har naturligvis intet imod, at vi mellem anden og tredje behandling endnu en gang gennemgår de problemer, som der kunne være anledning til at se på.

Jeg må imidlertid, som de fleste ordførere gjorde det, anbefale at stemme imod ændringsforslag nr. 1. Jeg hørte ganske vist, at forslagsstilleren nu fik tilslutning fra partiet de uafhængige; alligevel havde jeg troet, at det ærede medlem hr. Skruppenborg-Nielsen, når han mærkede, at der ikke var tilslutning til ændringsforslaget i udvalget, ville have frafaldet det. Jeg tør måske med henblik på fremtiden minde det ærede medlem om den berømte historie i Hartvig Frischs værk „Magt og Ret i Oldtiden“, der fortæller om en forfatningsgiver i oldtiden, som skabte et lovværk, hvori han til sidst tilføjede en bestemmelse om, at den, der ville stille forslag om ændringer i denne forfatning, skulle fremtræde for De femhundredes Råd med et reb om halsen, hvori han kunne hænges med det samme, hvis hans forslag blev forkastet. Jeg nævner dette, fordi man jo ikke skal stille ændringsforslag, som man ved bliver forkastet, medmindre det politisk er meget vigtigt at demonstrere standpunkter — og det kan det vel næppe være her?

Må jeg dernæst sige til det ærede medlem